FATİH ÖZÜLKER

Buğday

Bir zamanlar, Anadolu'da
güzel bir köy varmış.

Bu köyde,
Yunus Emre adında
sevgi dolu biri yaşarmış.

Yunus Emre'nin kalbi, herkesi sevmek ve yardım etmek isteğiyle dolup taşıyormuş.

O, kendinden önce başkalarını düşünür, hayatın anlamını ararmış.

Yunus Emre'nin köyü,
savaş yüzünden
baskı altında kalmış.

Ama Yunus Emre,
bu zorlu zamanlarda bile
sevgi ve barışı savunmuş.

Bir gün, köyünde
yiyecek kıtlığı
baş göstermiş.

Köyün ileri
gelenleri toplanmışlar.

Yunus Emre'yi
Hacı Bektaş Veli'nin
köyüne yardım almaya
göndermeye
karar vermişler.

Yunus Emre, yolda,
düşünmeye başlamış:

"Hayatta herkesin
faydalı bir görevi olmalı."

Yunus Emre,
Hacı Bektaş Veli'nin
köyüne, hediyesiz gitmek
istememiş.

Bunun için
yolda alıçlar toplamış.

Sonunda,
Hacı Bektaş Veli'nin
köyüne varmış.

Köy, çok güzelmiş.

Orada, Yunus Emre'nin
kendi köyündekine göre
çok daha mutlu
insanlar varmış.

O güzel köyde,
onu köylüler karşılamış.

Yunus Emre, hemen, Hacı Bektaş Veli'nin huzuruna çıkmak istese de Yunus Emre'ye, üç gün dinlenmesini söylemişler.

Yunus Emre,
dinlendikten sonra,
Hacı Bektaş Veli'nin
huzuruna çıkmış.

Hacı Bektaş Veli,
nurlu, güzel yüzlü,
yaşlıca bir adammış.

Yunus Emre,
onu görünce
çok mutlu olmuş.

Yunus Emre,
Hacı Bektaş Veli'den,
kendi köylüleri için
buğday istemiş.

Ama Hacı Bektaş Veli,
ona bir teklif yapmış:
"Her alıç tanesi kadar
nefes mi istersin,
yoksa buğday mı?"

Yunus Emre, köylüleri aç
olduğu için hemen buğday
istediğini söylemiş.

Ama Hacı Bektaş Veli,
ısrar etmiş. Yunus Emre,
nefesi bilmediği için
sadece buğday istemiş.

Sonunda, Hacı Bektaş Veli, Yunus Emre'nin köyü için buğday vermiş.

Onu, sevgi ve barışla öğütlemiş.

Yunus Emre, aldığı buğdaylarla köyüne doğru yola koyulmuş.

Yunus Emre,
köyüne dönerken
nefesin ne olduğunu
düşünmüş.

Hatasını anlamış.

Hacı Beştaş Veli'nin
nefes dediğinin
yaşam olduğunu
fark etmiş.

Hemen,
Hacı Bektaş Veli'nin
köyüne geri dönmüş.

Ondan nefes istediğini,
söylemiş.

Ancak Hacı Bektaş Veli,
Yunus Emre'nin kalbinin
anahtarını Taptuk Emre'ye
verdiklerini söylemiş.

Hacı Bektaş Veli,
Yunus Emre'ye
"Gidip nefesini
Taptuk Emre'den almalısın.

Çünkü Taptuk da
bizdendir." demiş.

Yunus Emre,
Taptuk Emre'nin
ismini duyunca
kalbinde kuvvetli
bir sevgi hissetmiş.

Oduncu Yunus

Yunus Emre köyüne dönüp
buğdayları bırakmış.

Tüm yakınlarına,
olup bitenleri anlatmış.

Sonra da Taptuk Emre'nin
dergâhına gitmiş.

Taptuk Emre,
Yunus Emre'yi
sevgiyle karşılamış.

Yunus Emre,
Taptuk Emre'nin
karşısına oturup onun
öğütlerini dinlemiş.

Yunus Emre,
Taptuk Emre'nin
söylediklerini
kabul ederek dergâhta
oduncu olarak
çalışmaya başlamış.

Yunus Emre, bir gün
odunculuk yaparken,
Taptuk Emre,
onun çabalarını
fark etmiş.

Eğri odun taşımamak için
özenle çalışan Yunus'a
sormuş:

"Ormanda hiç eğri odun
yok mu?"

Yunus Emre,
gülümseyerek
ona cevap vermiş:

"Eğri odun var ama
bu dergâha odunun
eğrisi giremez."

Oduncu
Yunus Emre, öğretmeni
Taptuk Emre'nin
rehberliğinde
yıllarca çalışmış.

Böylece,
manevi yolculuğunda
ilerlemiş.

Onun çalışkanlığı,
sadeliği ve içtenliği,
sevgi ve doğrulukla
dolu bir yaşamın önemini
insanlara öğretmiş.

Yolcu Yunus

Bir gün, Yunus Emre, odunlarını bağlamak için kullandığı ipini kaybettiğini fark etmiş.

Çaresizce
etrafını ararken,
siyah bir yılan
aniden belirmiş.

Yunus Emre,
bu olağanüstü yardımı
fark edip,
odunları sırtlamış ve
taşıması gereken
yere götürmüş.

Bu olayı gören diğer arkadaşları, şaşkınlık içinde kalmışlar.

Yunus Emre'yi kıskanıp hemen, Taptuk Emre'ye şikâyet etmişler.

Bunun üzerine
Taptuk Emre onlara,
Yunus Emre'yi
dergâhtan
atmalarını söylemiş.

Yunus Emre'nin
arkadaşları, onu
dergâhtan atarlarken
Yunus Emre
başını dergâhın içine
doğru uzatmış.

Yunus Emre, bu şekilde,
içindeki inançla haykırmış:

"Elhamdülillah
kafam hâlâ içeride!"

Bu olayı gören
Taptuk Emre,
diğerlerine durmalarını,
Yunus Emre'ye zarar
vermemelerini söylemiş.

Aradığı doğru kişiyi
bulduğunu da eklemiş.

Taptuk Emre,
Yunus Emre'nin
yaralarını iyileştirmiş.

Yunus Emre de
mutlu olmuş.

Yine de dergâhta kalmak
istememiş.

Oradan ayrılarak
yola çıkmış.

Sofra

Masum Yunus Emre, dergâhtan ayrıldıktan sonra yolda dolaşırken karşısına iki derviş çıkmış.

Yunus, onlara
nereye gittiklerini sormuş.

İki derviş, gülümseyerek
"Yolumuz nereye çevrilirse
o tarafa gidiyoruz."
demişler.

Yunus Emre, izin isteyip
onlara katılmaya
karar vermiş.

Yol boyunca, karnı
acıkan dervişlerden biri,
sonra da diğeri gökten
sofra inmesi için
Allah'a dua etmiş.

Duaları,
hemen gerçekleşmiş ve
gökten yemek dolusu
sofralar inmiş.

Üçüncü kez acıkan dervişler, Yunus Emre'ye "Sıra sende." demişler.

Yunus Emre, bilemez bir halde ellerini kaldırarak şöyle dua etmiş:

"Ya Rabbi, bu aciz kulunu mahcup etme.

Bu sevgili kulların o yemekleri kimin hatırıyla istedilerse ben de onun hatırına istiyorum."

Yunus'un duası bitince,
gökten bir değil,
iki tane sofra inmiş.

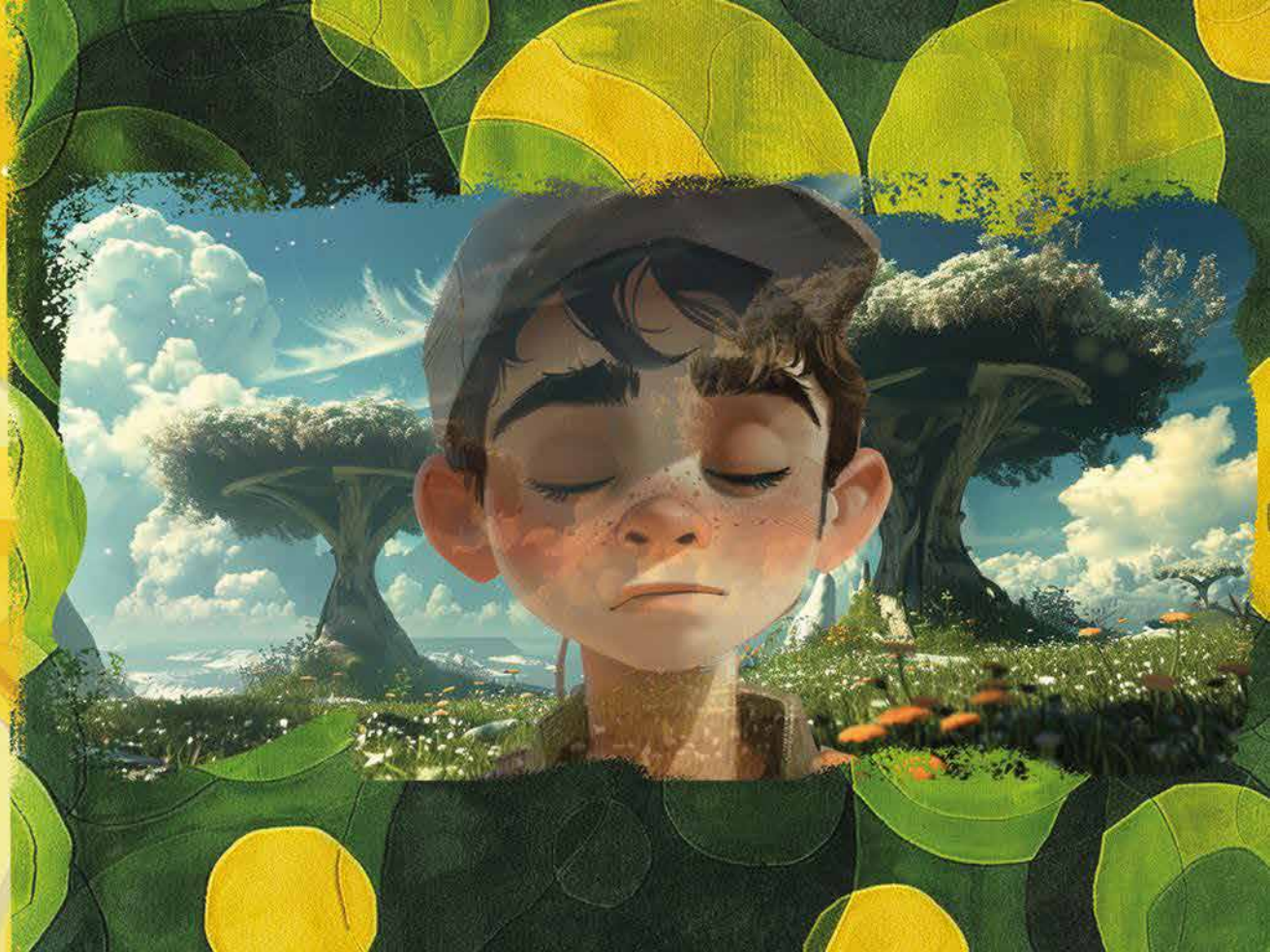

Dervişler şaşkın
bir şekilde sormuşlar:

"Ey garip derviş,
biz dua ettik,
bir sofra indi. Sen
dua ettin, iki sofra indi.

Bunun hikmeti nedir?

Sen kimin hatırına
istedin bu sofrayı?"

Yunus Emre ise şaşkınlık
içinde cevaplamış:

"Siz kimin hatırına
istediniz önce
onu söyleyin, sonra da
ben söyleyeyim."

Dervişler,
"Biz Allah katında
hatırı olan 'Yunus' isminde
birini gördük.

İşte onun hürmetine
istedik." demişler.

Yunus Emre, duydukları karşısında büyük bir şaşkınlık içinde kalmış.

"Vay Taptuk'um, meğersen beni ne hale getirmişsin.

Nasıl bir olgunluğa eriştirmişsin, nasıl hazırlamışsın da benim haberim yokmuş." diye iç geçirmiş.

Dervişler, "Peki, sen kimin adına dua ettin?" diye sormuşlar.

Yunus Emre, gülerek "Boş verin. Ben geri dönüyorum." demiş ve...

Taptuk Emre'nin
yanına yürümeye başlamış.

Yunus Emre Yeniden Dergâhta

Yunus Emre,
dergâha geri dönmüş.

Taptuk Emre'nin hanımı,
Yunus Emre'yi sevgi dolu
bir şekilde karşılamış.

Taptuk Emre'nin hanımı,
Yunus'a şöyle demiş:
"Yunus, ben seni
severim evladım.

Sen dürüst, çalışkan,
güzel ahlaklı bir çocuksun.

Biliyorum, sana
haksızlık yaptılar..."

"Ancak, senden sonra
Taptuk'um çok üzüldü.

Seni kaybetmenin acısıyla
her gün ağlamaktan
gözleri görmez oldu."

Bunları duyan
Yunus Emre'nin yüreği
daha da sızlamış ve
çok şaşırmış.

Yunus Emre,
Taptuk Emre'nin
yaşlı hanımına içindeki
pişmanlıkla "Taptuk'umla
beni barıştır." demiş.

Bunun üzerine yaşlı kadın
Yunus Emre'ye bir plan
önermiş ve şöyle demiş:

"Taptuk Emre, birazdan
abdest almaya çıkacak.
Gözleri görmüyor,
bastonla yürüyor...

Sen şu eşiğe yat,
baston sana takılınca,
o 'Hanım bu kim?'
diye soracaktır.

Ben de 'Yunus' derim.
'Hangi Yunus?' derse,
sesini çıkarmadan
çek git.

Kızgın olabilir.

'Bizim Yunus mu?'
derse sarıl, ellerini öp."

Yunus, kapının eşiğinde beklemeye başlamış.

Taptuk Emre'nin ayak sesleri duyulmuş ve bastonu Yunus'a takılmış.

Taptuk Emre sormuş: "Hanım bu yerdeki nedir?"

Taptuk Emre'nin hanımı "Yunus'tur efendim." diye yanıtlamış.

Taptuk Emre
"Bizim Yunus mu?"
diye sormuş.

Yunus Emre
bunu duyunca
sevinçten havalara uçmuş.

Taptuk Emre,
duygusal bir şekilde
şunları söylemiş:

"Ey Yunus,
seni bir hediye olarak
sunacaktık Rabbimize
ama sen acele ettin...

Kutunun ağzını açtırdın.

Bundan sonra kapanmaz,
gönlüne ne gelirse söyle,
anlat artık.

Sen artık âşıksın."

"Sen herkesi seversin.
Senin işin sevmek.
Senin işin topluma
faydalı olmak.

Senin düşmanın olmaz
Yunus, çünkü sen
sana düşmanlık edeni de
seversin, sana kimse
kızamaz."

O günden sonra
Yunus Emre,
Taptuk Emre'nin
öğretileriyle dolup taşan
bir kalbe sahip olmuş.

Herkesi
sevgiyle kucaklayan
Yunus Emre, insanların
hayretler içinde kaldığı
güzel sözlerle dolu bir
yaşam sürmüş.

Yunus Emre ve Taptuk Emre, Allah'a birlikte yürümenin mutluluğunu yaşayarak dostça sohbetlerle dolu günler geçirmişler.

Yunus Emre
biraz daha dergâhta
kaldıktan sonra,
vedalaşıp yollara
geri dönmüş.

Buluşma

Bir gün Yunus Emre,
bir serüvene çıkmaya
karar vermiş.

Yolculuğunda
bir hana gelmiş.

Oradaki hancıya Konya'ya gitmek istediğini söylemiş.

Hancının cevabı "Horasan erenlerine katıl, onlar Hz.Mevlâna'ya gidiyorlar." olmuş.

Böylece, Yunus Emre, Horasan erenleriyle birlikte Hz. Mevlâna'ya doğru yola çıkmış.

Yolculukları sırasında, Konya'ya yaklaştıklarında erenler irmik helvası istemişler.

"Ya Mevlâna, çok açız,
bize sofralar kursan,
irmik helvası
yapsan da yesek." diye
seslenmişler.

Dervişler, suskun Yunus'a dönerek "Sen ne istersin, ondan arzun nedir?" diye sormuşlar.

Yunus Emre, içtenlikle "Mevlâna'nın muhabbetini dilerim" demiş.

Konya'ya vardıklarında, erenler, Hz.Mevlâna ve diğer insanlar tarafından güler yüzle karşılanmışlar.

Hz. Mevlâna,
misafirlerine sevgiyle
irmik helvası sunmuş.

Sonra, onlara şöyle demiş:
"Siz helva istediniz,
ben de yaptırdım.

İçinizden biri de benim
özümü, muhabbetimi
istemişti.

Peki o nerede?
Onu göremiyorum."

Erenler, aralarında Yunus Emre'nin kaybolduğunu konuşulurken, Hz.Mevlâna, kapının arkasında dua eden Yunus Emre'yi fark etmiş.

Hz. Mevlâna, Yunus Emre'ye doğru koşup ona sarılmış.

Hz. Mevlâna ve
Yunus Emre,
böylece buluşmuşlar.

Hz. Mevlâna,
Yunus Emre'ye
yanında kalmasını
teklif etmiş.

Ancak, Yunus Emre
"Sana yalnızlık,
bana da dolaşmak düşer.

Bana, git, gez,
anlat denildi."

"Dur denene kadar
devam etmeliyim.

Bize bir yerde
uzun kalmak iyi gelmez."
diyerek vedalaşmış.

Yunus Emre, o günden sonra güzellikleriyle dolu deyişleriyle yaşamaya devam etmiş.

Yunus Emre, Anadolu'nun bağrında doğup sevenlerin gönlünde yaşamış.

Onun yaşamı, ilahi aşkın güzellikleriyle dolup taşan ölümsüz bir hikâyeye dönüşmüş.

Yunus Emre Sözleri

İlim ilim bilmektir,
ilim kendini bilmektir.

Az söz erin yüküdür,
çok söz hayvan yüküdür.

Söz olur keser savaşı,
söz olur kestirir başı,
söz olur zehirli aşı
bal ile yağ eder bir söz.

En büyük ibadet
sevebilmektir.

Cümleler doğrudur
sen doğru isen,
doğruluk bulunmaz
sen eğri isen.

Ölümden ne korkarsın
korkma sonsuz varsın.

Sabır kimde ise
o nasip alır.

Dostun evi gönülerdir.
Gönüler yapmaya geldik.

Aşıklar ölmez.

Ne varlığa sevinirim
ne yokluğa yerinirim.
Aşkın ile avunurum.
Bana seni gerek seni.

Ben gelmedim kavga için,
benim işim sevgi için.

Yaratılanı hoş gör.
Yaradan'dan ötürü.

Bir ben var
benden içeri.

Ete kemiğe büründüm,
Yunus diye göründüm.

Gelin tanış olalım,
işi kolay tutalım,
sevelim sevilelim,
dünya kimseye kalmaz.

Bu kitap, Türk dervişi Yunus Emre'yi biraz olsun daha yakından tanıman için ve daha birçok sebeple yazıldı.

İyi okumalar.